

[Pelle Voigt]

Til et sådant sikkerhedssystem skal Danmark naturligvis bidrage. Vi kan ikke forestille os andet, end at den smule militær, der vil blive brug for i de kommende år, bliver militær til suverænitetsovervågning, f.eks. fiskeriinspektion på vort eget område, og til eventuel deltagelse i internationale fredsbevarende operationer, ikke mindst under FN's direkte ledelse. Desuden er der naturligvis en række opgaver med kontrol og verifikation af de nedrustningsaftaler, som forhåbentlig fortsat vil blive indgået.

Ministeren henviste på den mekaniske måde, vi så ofte før har hørt, til CFE-forhandlingerne og til de bemærkninger i Forsvarskommissionens beretning, som går på, at der i Danmark ikke bør foretages nedrustning, uden at den direkte er pålagt Danmark gennem internationale nedrustningsforhandlinger.

Vi ved nu, at konsekvensen af CFE-aftalen for Danmarks vedkommende vil være en skrotning af omkring 32 tanks, der i forvejen i længere tid har stået på depot, og hvis muligheder for at operere man må sætte spørgsmålstegn ved. Der er ikke tale om en betydelig nedskæring, der er ikke tale om nogen nedrustning, der er blot tale om, at man konstaterer nogle i forvejen indlysende kendsgerninger.

Det er også indlysende, at hvis der skal skæres ned på det danske forsvar, er langt dybere nedskæringer nødvendige. Jeg undrede mig over ministerens bemærkninger om, at disse ting skal ske i samarbejde og forståelse med vore allierede, for vore allierede skærer stort set alle sammen ned på deres forsvar – ligesom landene i den tidligere Warszawapagt er i færd med det. I Polen – et naboland til Danmark i den tidligere Warszawapagt – opererer man med en mandskabsreduktion på 12 pct. fra 1989 til udgangen af 1990, og det skal oven i købet ses på baggrund af, at man har gennemført budgetbesparelser på 22 pct. i de foregående tre år.

I Vesttyskland, som vel er vores nærmeste allierede i NATO, har man indgået en aftale med Sovjetunionen, hvorefter man forpligter sig til i det mindste at gennemføre en 25 pct.s mandskabsreduktion i løbet af de næste tre år. Så vidt jeg ved, er den aftale og den nedskæring, som Vesttyskland i lighed med en række andre vesteuropæiske lande foretager på sine militærudgifter i øjeblikket, ikke noget, Danmark er blevet spurgt til råds om, men ministeren vil altså

alligevel anvende det som argument for, at Danmark ikke skal nedruste.

Hvor man altid har anlagt den politik, at vi skal gøre ligesom de andre, siger man nu, at fordi alle de andre ruster ned, må vi for guds skyld passe på, må vi for guds skyld ikke følge med i den internationale udvikling, som er i gang, skal vi være forsigtige. Jeg forstod oven i købet ministeren sådan, at de forstærkningstropper, som havde været tilkendt Danmark, men som nu udfases i en række af NATO-nationerne, skal vi også på en eller anden måde tage hensyn til og kompensere for i det danske forsvar. Det kunne være morsomt, hvis vi skulle til at kompensere både for de britiske amfibiestyrker, for den nedlagte 9. amerikanske infanteridivision og for en række andre af de militærstyrker, som man er begyndt at nedlægge, fordi man i USA og Storbritannien mener, at de ikke længere har nogen forsvarsmæssig relevans, og at de uden videre kan fjernes.

Det forekommer, som om ministeren pludselig er ved at blive mere katolsk end paven, og at Danmark nu på mystisk vis for første gang i den nyere NATO-historie vælger en profil i forhold til de øvrige NATO-lande, nemlig den profil ikke at nedruste i lighed med, hvad der sker i alle andre lande. Jeg synes, det kunne være interessant at spørge forsvarsforligspartierne, om det her virkelig er noget, man er enig om.

Vi har med stor interesse bemærket, at der i Holland, som er et land, vi ofte sammenligner os med, er vedtaget en ganske betydelig beskæring af militærudgifterne, og at man i Holland samtidig har indledt et miljøforsvarsprogram. Man har afsat 1,7 mia. kr. til en kortlægning af forureningen af undergrunden samt til oprydningsopgaver, og man har oprettet, ikke hr. Glistrups automatiske telefonsvarer, men en 24 timers telefonservice, hvor befolkningen kan henvende sig og få hjælp fra militæret i kampen mod forureningen.

Tænk, hvis de danske forsvarsmidler kunne anvendes anderledes, dels ved nedskæringer og overførsler til egentlige civile miljøopgaver såvel herhjemme som i vore nabolande og dels ved, at forsvaret med sit materiel hjælp med i miljøkampen, tænk, hvor store opgaver vi kunne løse, hvis man blot kunne sætte en begrænset udvikling i gang i den retning!

Jeg lagde mærke til, at det sidste aspekt: forsvarets deltagelse i miljøkampen, slet ikke var